

”Det fanns risk för amputation”

Sinan Ayranci i matchen mot Halmstads BK, 9 april 2012.
© Foto: Hasse Fridén.

★ **Alla minns Sinan Ayrancis** vackra cykelspark mot Degerfors förra året. Vad de flesta inte känner till är att hans fotbollskarriär höll på att få ett abrupt slut bara ett par månader senare.

Det var mot Brage, för nästan exakt ett år sedan, som Sinan fick en rejäl smäll på låret.

– Jag fick vila en vecka, men på första träningen fick jag en ny smäll på samma ställe och det ömmade rejält, berättar Sinan Ayranci.

När han kom hem hade låret blivit ”dubbelt så stort”, så han tog sig snabbt in till sjukhus. Smärtan gjorde att han tuppade av flera gånger.

– Läkarna kunde konstatera att en nerv hade spruckit, och när det händer så börjar muskeln att ruttna bort. Om jag hade kommit en dag senare hade risken varit stor att de tvingats amputera benet.

Som tur är fick han vård i tid, och idag har han ett stort hål i muskeln som minne – en skada som

gör att låret aldrig kan bli riktigt 100 procent igen.

– Det man inser är att det tar sån jävla lång tid att komma tillbaka till sitt gamla jag, att komma i form. Jag har fortfarande inte återhämtat mig helt, eller jag har återhämtat mig, men inte till den nivå jag brukar vara på.

Efter en trög vår har man i alla fall börjat känna igen fjolårets Sinan de senaste matcherna. Han ser piggare ut och kommer till fler avslut. Men det tog elva omgångar innan han gjorde sitt första mål för säsongen.

– Det var en frustrerande period, men när man spelar ensam forward är det mycket svårare att komma till avslut. När vi spelade 4-4-2 kom resultatet direkt. Man får mycket mer avlastning. Mittbackarna måste bevaka två forwards, annars är man alltid ensam mot båda.

Ofta får man känslan av att du plockar ner bollar på topp, men att det finns för få spelare omkring dig. Håller du med om detta?

– Ja, självklart. Med två forwards känns det som att man alltid kan spela vidare till någon, det blir mycket mer kombinationer. Som mot Umeå hemma, det fanns mycket fler passningsmöjligheter.

Så du föredrar 4-4-2 framför 4-5-1?

– Ja, det har jag alltid gjort. Ända sen jag var 17 år och fick starta som ensam forward i BP, det har blivit något av ett trauma för mig. Det är mycket skönare med 4-4-2. Man kommer till fler lägen och avslut, det blir ett helt annat straffområdesspel och mycket lättare för yttrarna att slå inlägg.

Hur var det att spela med Adelstam (mot Umeå hemma)?

– Han är en rutinerad spelare som vet vilka löpningar han ska ta. Han är en duktig djupledslöpare och bra bollmottagare, ganska allround. En riktig slitvarg, och på träningarna har han visat att han är en bra avslutare också.

Hur påverkade den mållösa våren ditt självförtroende?

Sinan Ayranci i matchen mot Varbergs BoIS, 6 maj 2012. © Foto: Hasse Fridén.

– För min del handlar det mest om att man måste våga misslyckas för att lyckas. Att fortsätta göra det svåra på träningar, det man brukar göra när man är i form, och bygga upp självförtroendet därifrån.

Vad har du att säga om Gregg som tränare?

– Han är en riktigt bra tränare. Skillnaden mot svenska tränare är att han har mycket bättre kommunikation med spelarna. Han frågar hur man mår och det är mer enskilt snack över lag. Man kan snacka om vad som helst med Gregg, och han har balans och fingertoppskänsla för hur han ska vara som tränare och vid sidan av planen. Det är en jätke bra egenskap. Sen är han väldigt disciplinerad och vet vad han vill. Han försöker få ut det mesta av oss på träningarna. Det är inget halvdant, utan alltid 100 procent.

Sinan började spela fotboll i Brommapojkarna som sexåring, men innan det spelade han med de äldre barnen ute på gården.

– Det var pappa som tog med mig till BP, och där hamnade jag direkt i förstalaget, med de bästa spelarna.

Som 17-åring gjorde han debut i A-laget, samma år som BP tog klivet upp från Superettan till Allsvenskan.

– Då spelade vi 4-3-2-1, och jag var ensam forward, men redan då hade jag ganska svårt för den taktiken.

Efter ett halvår i Allsvenskan blev han köpt av Gençlerbirliği i turkiska högstaligan. Tre knäskador i rad gjorde dock att det bara blev två matcher i Turkiet.

– Men det var en fantastisk miljö. Så passionerade människor som följer fotbollen, det är ständigt fotbollssnack. Och själva anläggningen. Man får all sorts behandling och lever nästan som en kung.

Och trots att det blev en kort och skadefylld sejour i Gençlerbirliği så menar Sinan att han lärde sig mycket i klubben.

– Man lärde sig att verkligen ta för sig. Annars äter de upp dig. Den mentaliteten är ganska vanlig utomlands, men i Turkiet är de som hundar som jagar mat. Det är otroligt stor konkurrens inom laget och allt handlar om status. Den med högst status kommer alltid att få spela, och det

får du enbart genom att prestera. Och om du inte presterar så får du höra det väldigt, väldigt ofta. De säger det rakt i ansiktet: "du var sämst".

Han menar att den största skillnaden mot svensk fotboll är tempot och kvaliteten på spelarna.

– Det är inte superettanfilosofin "sparka och spring", utan alla försöker spela sig fram till avslut. I Superettan finns det nästan inga lag som försöker spela fotboll, förutom vi då. Anledningen till att det är så många mål på fasta situationer är att de inte kan spela fram bollen. De utnyttjar det de är bra på – hörnor, frisparkar och inlägg.

Efter skadeproblemen i Turkiet blev Sinan utlånad till BP i Allsvenskan, där han spelade hösten 2010.

– Vi kom överens om att riva kontraktet, fast jag egentligen hade tre år kvar på det. Och sen skrev jag på för Hammarby. Jag tycker faktiskt att det är många som underskattar Superettan. Jag och många andra i laget har spelat i Allsvenskan, och det är nästan svårare här. Alla lag är bra defensivt och utnyttjar sina resurser bra. De tränar hela vintern på att täcka målet, så är det.

Det bästa med Bajen menar han är atmosfären.

– Det är hela miljön, inte bara Söderstadion utan allt runt omkring. Själva Söder, hur folk andas Hammarby – den atmosfären finns inte någon annanstans. Och när man kommer ner till Årsta, Yvonne som lagar mat, den gemenskapen. Den går inte att beskriva.

Sinans stora förebild är Didier Drogba, och innan matcherna brukar han kolla på videoklipp från den ivorianska stjärnans matcher.

– Han spelade i Chelsea i kanske sju-åtta år och gjorde två säsonger där han pangade in jättemånga mål. Men grejen med Drogba är att han avgör när det verkligen gäller, och det är därför man kommer ihåg stora spelare. Han är noggrann med träningen och jag har förstått att han behöver mycket kärlek från supportrarna.

Hur är du när det gäller den biten?

– Jag är ofta den som stannar efter träningarna och kör lite extra på gymmet.

Och när det gäller kärleken från supportrarna?

– Kärleken får man när det går bra, annars inte. Jag är ju själv bajare, och när jag stod på läktaren så skällde jag också ut en massa spelare, och gav inte kärlek när det gick dåligt. Men Hammarbys fans är extremt passionerade.

Tomas Tirén

Sinan Ayranci i matchen mot IF Brommapojkarna, 23 april 2012.
© Foto: Hasse Fridén.

Sinan Ayranci

- Född: 9 juli 1990 • Längd: 190 cm • Vikt: 84 kg
- Moderklubb: IF Brommapojkarna
- Professionell spelarkarriär:
 - 2008–2009: IF Brommapojkarna
 - 2009–2011: Gençlerbirliği SK (Turket)
 - 2010: IF Brommapojkarna (lån)
 - 2011–: Hammarby IF
- Landskamper: 2 st P19

Fem snabba.

• *Gröna eller röda linjen?*

– Gröna såklart, jag hatar röda linjen. Jag bor i Rinkeby, så hade du frågat om blåa eller gröna, då hade man kunnat diskutera saken.

• *Söderstadion eller nya arenan?*

– Söderstadion, jag önskar att de aldrig hade byggt nya arenan. För Söderstadion... det finns ändå där. Det känns som att den atmosfären inte kommer att finnas någon annanstans.

• *Kebab eller tunnbrödsrulle?*

– Kebab.

• *La Liga eller Premier League?*

– Turkiska ligan.

• *Dansband eller dödsmetall?*

– Ah, shit. Då får det bli dansband, haha.